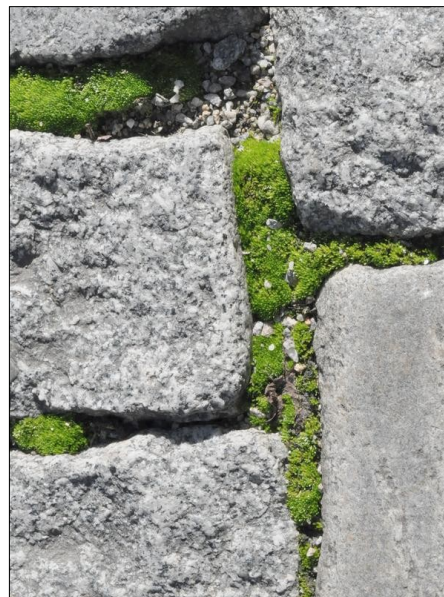

Pout' ...

Šel jsem ulicí. Středem, kde jezdí gumová kola našich věcí, miláčků, velkých hraček a pomocníků. V čas, který tomu byl vyhrazen. Byla pout'. Jindy tudy nemožno, nebezpečno a bláznivo. Se mnou se tu procházely stovky bot. Naleštěné, placaté, se špičkou, sportovní, ošuntělé, extravagantní a mnohé jiné, zakončené koncovkou nositele. Ti shlíželi spatra na prkna stánků plná věcí potřebných.

Sedl jsem si na obrubník a pozoroval ty boty. Jak jdou svým životem. Po kamenech, majících své věky. Mnohokrát přeskupovaných v historii místa. A mezi nimi, ve škvírách, kam kolo ani bota nedosáhne, žijí bytosti. Příkrčeny, s drobnými lístky a nožičkami. Lipnice, truskavec, drobný jitrocel, zelený polštářek mechu, zapomenutá stínka... Svěží zelené, hnědé krunýřky, s nenáročnými požadavky, bez pohledných lákadel. Jen o dešťové vodě a z toho, co nám upadne. S latinskými jmény, která jsme jim dali. *Poe, Plantago, Polygonum, Bryum, Porcellio*...

Měl jsem radost. Že to dovedou. Snad s duchem věčného koloběhu stvoření a zániku... Klášterní zahrada pod našima nohama. Zdánlivě neviditelná, neplánovaná, chtěná, nechtěná, samostatná, ničící a všech.

Čekající na košťata, chemii, páru a radost vody, trochu minerálů, snítka zahnívajících prachu. Co „velký dům“ dá.

Máme ji pod kontrolou? Jako koncovky hrdopyšné, vševědoucí...

Den poté snášelo se na ulici ze střechy drobné, bělavé pírko. Zapadlo někam, snad aby se stalo brkem ne mnoho barevným ...

25.09.2022

